

lige Statens Indtægter ere optagne i Statsregnskabet, og at ingen Udgift udenfor Finantsloven har fundet Sted. Af disse Bestemmelser forekommer det mig klart at fremgaa, hvad et Statsregnskab skal indeholde; det skal være et Regnskab, der svarer til Finantsloven, det skal være et Regnskab for de Indtægts- og Udgiftsbevillinger, som ere givne paa Finantsloven. Naar man altsaa vil vedtage en Lov om Statsregnskabet, maa Finantsloven helt igiennem staa som Udgangspunkt. Dette forekommer mig imidlertid ikke at være Tilfældet med det nu foreliggende Lovforslag. Dets første Bestemmelse i § 1, at Finantsaaret skal begynde den 1ste April og ende den 31te Marts, er, sat i en Lov om Statsregnskabet, ikke ganske korrekt. Statsregnskabet maa følge den Finantsperiode, som Finantsloven omfatter; gaar denne Periode fra 1ste April til 31te Marts, saa maa Statsregnskabet følge med; og dersom man blev enig om at give Finantsloven for en anden Tidsperiode, saa maatte ogsaa Statsregnskabet følge med. Der kan altsaa ikke gives nogensohmest selvstændig Bestemmelse for den Tidsperiode, som et Statsregnskab skal omfatte; det maa rette sig efter Finantsloven. De i §§ 2 og 3 givne Bestemmelser blive i Virkeligheden, naar man vil gennemgaa deres Enkeltgheder, hvad jeg ikke her skal indlade mig paa, Regler for Finantslovens Affattelse, ellers blive de en Umulighed; thi, dersom Finantsloven ikke har rettet sig efter de der givne Forskrifter, saa kan Statsregnskabet ikke heller rette sig derafter. Jeg er enig med en foregaaende æret Taler i, at, naar man gennemgaa disse noget indviklede, og jeg skal tilføje ifølge Sagens Natur noget indviklede, Bestemmelser, saa maa man nødvendigvis komme til at standse ved Anvisningen. Jeg skal tillade mig, for dog noget at motivere, hvad jeg her har sagt, at gøre Sagen saa simpel, som jeg formaar, ved at tage i § 3 Littr. a med Efterkriften til Littr. a og b. Det hedder nemlig i Littr. a: „Finantsaarets Udgifter ere de Beløb, som hidrøre fra Fordringer paa Staten, der ere forfaldne til Betaling i Finantsaaret“. Hvad Finantsaarets Udgift skal være, berøer altsaa efter denne Bestemmelse paa Forsaldstiden. Ærede Medlemmer, der have Kjendskab til,

hvad Statsrevisionen i denne Henseende til forskjellige Tider har brugt, ville maasse erindre, at en tidligere Statsrevisor, Kammerraad Petersen, har gjort sig megen Umage for at hævde netop den Betragtning, at Forsaldstiden maatte være det Afgjørende baade for Finantsloven og for Statsregnskabet. Det synes ogsaa, at denne Betragtning gives Medhold i Littr. a; men nu hedder det i Efterkriften til Littr. a og b: „i begge under a og b nævnte Tilfælde, forsaavidt de paagjældende Beløb ere udbetalte eller anviste til Udgift“ o. s. v. Her begrænses altsaa Betydningen af Forsaldstiden ved, at der siges, at det kun er, forsaavidt vedkommende Beløb er betalt eller anvist. Det er altsaa Betalingen eller Anvisningen, det kommer an paa, og da nu intet Beløb udbetales uden efter Anvisning, kommer man ganske rigtig til Slutningen til at standse ved Anvisningen. Men saa bliver det et Spørgsmaal: efter hvilke Regler maa der da anvises? Og der vil jeg tillade mig at gøre en Hensigt til den høitærede Minister, om det ikke skulde være muligt i denne Henseende at give nogle Regler. Forslaget indeholder ingen, og jeg tør ikke bestemt paapege Indholdet af saadanne, thi der maa nogen administrativ Indsigt til i det Enkelte at kunne forme dem paa en tilbørlig Maade; men at saadanne Regler kunde være ønskelige, fremgaaer jo af den Forhandling, som har fundet Sted idag angaaende Udgiftsrestancekontoen, hvilken jeg i denne Forbindelse skal tillade mig at omtale noget nærmere. En æret Taler opkastede jo nemlig det Spørgsmaal, om Udgiftsrestancekontoen kunde anses for afløst ved en Bestemmelse i § 3, og den høitærede Finantsminister udtalte den Anskuelse, at det var Tilfældet; jeg kan imidlertid ikke anse det for utvivlsomt, at det er Tilfældet. Maa jeg først tillade mig at minde om, hvad man forstaaer ved Udgiftsrestancekontoen — den er fornemmelig brugt under eet af Ministerierne, nemlig Marineministeriet, til dels ogsaa under et Par andre Ministerier, men kun ved enkelte Leiligheder — maatte kan jeg bedst ved et Exempel oplyse det. Marineministeriet har en Anskuffelse at gøre, og det slutter Accord med en Fabrikant i England angaaende denne Anskuffelse;